

Vtorek, četrtek in soboto izhaja in velja v Mariboru brez pošiljanja na dom

za vsa leta 8 g. — k.
" pol leta 4 " — " "
" četrť " 2 " 20 "

Po pošti:
za vse leta 10 g. — k.
" pol leta 5 " — " "
" četrť " 2 " 60 "

SLOVENSKI NAROD.

Oznanila:

Za navadno trisporno vrsto se plačuje:
6 kr. če se tiska 1krat,
5 " " " " 2krat,
4 " " " " 3krat.
veče pismenke se plačujejo po prostoru.

Za vsak tisk je plačati kolek (štampelj) za 80 kr.

Vredništvo in opravništvo je na stolnem trgu (Domplatz) hiš. št. 179.

Rokopisi se ne vračajo, dopisi naj se blagovoljno frankujejo.

Razširjenje Srbije.

Za nas Slovence, kot v boji proti pomemčevanju obrnen del velike jugoslavenske rodovine, velike je važnosti časi ter časi pogledati, kako si naši bratje tu doli dom gradé, kako stavijo trdnjavo, na katero se bomo opirali tudi mi. V tem pogledu smo vršili v tem listu po mogočesti svojo dolžnost, poleg domače borbe vedno spremljevaje dela bratov Hrvatov in pozorno gledaje preko meje, kjer se organizuje Srbstvo.

A o poslednjem je bilo malo prilike govoriti. Vezi, ktere smo dozdej imeli z nižjim jugom, bile so preohladne, dostikrat in marsikaj nam oddaljenim opazovalcem ni bilo umljivo in jasno dovolj; dostikrat smo glase čuli, ki niso bili veseli za slavenskega domoljuba. In zlasti iz Srbije ni bilo zadnji čas dosti vselega čuti. Zunaj Srbije izhajajoči srbski listi so o vladarstvu Ristić-Blaznovac, ki ima namestu premladega kneza Milana krmilo v rokah, nepovoljno poročali. V Srbiji sami smo videli, da izhajajo samo vladni listi, da vlada tam za časopise — cenzura, ktere ni že v nobeni evropski državi. Čuli smo iz teh listov komplimente Magjarom, in čudili smo se. Čuli smo, da so razmere med junaško, za srbsko svobodo toliko zaslužno Črnogoro in Srbijo jako premalo prijateljske. Čuli smo na dalje, da se Srbija Rusiji nasproti jako nezahvalno vede. Zarad vseh teh, zares neveselih stvari smo tudi verovali nekoliko onim, ki so odločno proti temu vladarstvu pisali in mu rekli, da ni pravo-srbsko, ne pravo narodno. Zato tudi uismo mnogo stavili na one napredke, na pr. nove ustavne pravice, odpravljenje cenzure, itd. — o kterih so nam vladne srbske novine vedele poročati. Po pravici reči: način kako se je vlada podvizala te „reformne“, te svoje „liberalne“ ustanove po svojem plačanem „pressbureau-u“ med evropski svet raznesti, nam je samo bojazen delal, da tu nima zrna, nego da je samo bahanje, kakor so se tudi Francozje ob Napoleonu le bahali, pa v notranjem že ognjiti bili. Zdelo se nam je, da se hoče Srbija s svojo „ustavo“, s

svojo „tiskovno svobodo“ (ktera je samo na papirji) — samo pred diplomacijo pokazati: „glejte me, in mojo novo obleko, jaz sem tudi taka kot vi.“ V tem nedobrem sodu nas je potrjevalo i to, da smo videli, da nič ne godi, kar bi važno srbsko vprašanje dalje prineslo.

V zadnjem času pak je vesel korak zaznamovati, tako, da rečemo, da je več ko mogoče, da so se oni motili, kteri so vladarjem srbskim gol egoizem in nemarljivost očitali. Časniki poročajo in srbski vladni „Vidov dan“ nam sam potrjuje, da je srbski zastopnik v Carigradu izročil memorandum o prizedinjenji Bosne s Srbijo. „Vidov dan“ kot glas srbske vlade naenkrat možato stopi na noge in piše: „Hočemo, da povemo pred licem Evrope vso istino; da je bosansko vprašanje začetek za bodočnost Srbije, za bodočnost srbskega naroda životno vprašanje.“ In na koncu svojega članka, v kterem dokazuje neogibno potrebo tega zedinjenja ter upanje izreka, da bode Turška toliko razumna in pravična (?) Bosno odstopiti, piše: „Vprašanje o celokupnosti srbskih dežel na balkanskem poluotoku je za srbski narod vprašanje življenja, za iztok vprašanje svobode, za iztočno državo (Turško) vprašanje obstanka. To vprašanje se mora rešiti, in to precej, a z božjo pomočjo se tudi bode rešilo!“

To je odločno govornjeno in jasno, kakor že dolgo nismo bili vajeni v srbskih vladnih listih čitati. Tu se ne more nazaj. Nego ako porta z lepo ne da „prvega kosa“ (kakor „Vidov dan.“ pravi), pride lahko na nagloma do boja.

Zdi se tedaj, da imajo srbski državniki pogum in da zaupajo v svojo veliko narodno vojsko, ne da bi se dali od mnogopisnega brbljača Beusta motiti, ki je ondan jim zažugal bil, da hoče z vso silo naše monarhije Turčijo varovati. Ako pride do dela, bode pač njegovo žuganje, za katero se še dozdej ni živ krst v Evropi zmenil, moralo v njegovem „rotbuchu“ ostati na smešen spomin. Tudi Magjari menda nimajo prav poguma

svoje turške brate štiti, ker ministerski organ „Pester Lloyd“ ne gre dalje nego do nekovega „zgodovinskega“ dokazovanja, da se Bosna in Hercegovina ne bi dale s Srbijo zediniti, da niso nikdar stalno zedinjene bile. „Vidov dan“ je še več magjarskih želja, po pravilu vsacega egoističnega politikarja, ki svoje nasprotnike deli, da bi jim gospodoval, ali če niso deljeni, si vsaj želi, da bi bili in to svojo željo naposled sam za istino jemlje. Sicer pa končuje, da se Avstrija in Ogerska nima vzroka vtikati v poslove turških Slavenov. To je zanimljivo, ker v tem Andrassijev list dementira Beusta in dozdanje govore Magjarov.

Bližnji čas nam bode pokazal, kako se bode to vprašanje razvilo. Vsakako je že to važno, da je s tem prišlo edinstvo balkanskega jugoslovanstva odločno na dnevni red. Imelo bode svoj tek, in tako gotovo do zmage prišlo, kakor je zmagala enaka ideja narodnega zedinjenja v Italiji in na Nemškem.

Mi Slovenci, vedoč da nam le od močnih bratov mora priti frišen, močan duh in okrepiti nas, da vztrajamo, da se ubranimo, dokler nam ni mogoče v njih kolo stopiti: mi želimo Srbom najbolji vspeh in upamo, da bode kmalu dosežen.

Novo ministerstvo v finančnem odboru.

Finančni odbor državnega zbora je sklenil, da naj se da novemu ministerstvu samo za mesec marc še pravica pobirati davke in jih trošiti po lanskim finančnim postavi. Ustavoverna odborova večina je hotela pri tej priliki kaj več izvedeti o namenih nove vlade in Herbst jo je začel prav ostro katehizirati. Herbst vpraša ministre: 1. Kdaj bode moglo ministerstvo državnemu zboru izročiti predloge, o kterih je vlada po svojih dosedanjih izjavah popolnem složna? — 2. Kaj misli vlada gledé razširjanja deželne avtonomije in vpeljanja direktnih volitev. 3. Ali hoče vlada državnemu zboru pred-

Listek.

Razgovori.

II.

Zdaj ne mislimo niti ne utegnemo obširno govoriti, kako vsako posebe naših slavenskih narečij lika in izobrazuje svojo besedo; nočemo pripovedovati, da nemščina celó Rusom v pisanji sili časi do grla, niti ne, da je denašnja češčina, zlasti po novinah, — druge knjige nabajamo res bolje pisane — mnogo slabejša, mnogo menj čista, menj slavenska od spisov tega naroda v poprejšnji dobi, a če jih zaradi tega kdo pokara, da vedno odgovarjajo: mi svoj jezik modernizujemo; ne bodemo tožili, da mej Srbi, ako tudi jim je živel slavni Vuk, najdeš malo odličnih peres, ktera bi znala pisati, kakor je Vuk pisal: ostanimo rajši domá na slovenski zemlji; saj imamo tukaj dovolj grajati in tožiti.

Najprvo se nam zdi, ob kratkem izpregovoriti o novinah, ktere so narodom zdaj po vseh deželah kulturnega sveta že tako živa potreba, da so jih začeli imenovati vsakdanjo duševno hrano. In kdo bi mogel ali hotel kolikaj dvomiti, da novine res mnogo koristijo? Kdo bi kogik tajiti, da ima toliko ljudi nižje izobrazbenosti vse svoje znanje samo iz njih? Da novine torej

narodom pospešujejo duševni razvoj, to se ne da izpodbijati, a še menj izpodbiti. Vendar je razloček tudi tukaj. Reklo se je, ako hočemo zvedeti, na katero stopinjo omike se je postavil kak narod, da ni treba nič družega nego samo vprašati, kolika mila na leto se prodá njegovim otrokom. Ne ometamo resnice teh besed; a še drug pripomoček nam je znan: primi kacega naroda novine v roko, in mahoma razvidiš, kakšni so možje, kteri jih pišejo, torej „zvonec nosijo“, ter kakšna je „čreda“, ki jih čita in torej za temi „zvoncecenci“ hodi. Narodom, kar jih je že na visoki stopinji omike, ne smejo novine stati nikoli pod to omiko, niti ne, kar se tiče vednosti in človeške olikanosti sploh, niti ne v jezиковi dovršenosti. Če se torej dognana izobraženih redov novinarji zmirom držé višine, katero smo zaznamovali, vendar se nikakor do te stopinje priti ne zdi treba časopisom tistih ljudstev, kterim kultura potrebuje še mnogo let, predno vrha dospeje, kakoršne vrste smo tudi mi Slovenci. Mnogo ter na razne strani bi se o tem dalo govoriti; vendar se denes mislimo držati samo jezika in pisave, torej glavnega novinarskega orodja. Kakor mej izobraženimi narodi novine prostemu ljudstvu jezik samo bogaté in plemenitijo, tako ga v izobraženosti zaostalim res časi tudi bogate, celo blažijo, a poleg tega vmes grdo kvarijo in skrunijo. Vemo, da novinar ne utegne dolgo preteht-

vati; kako bi to ali to povedal, ker njemu je misel prva in glavna stvar, posebno v naglici, ktera ga malo navedno priganja. Če torej nima svoji misli primerne, ustrezajoče besede, čuti se v nevolji, in zategadelj se često zgodi, zlasti pri nas, da zapiše, kakor mu samo uida, iz tužnega peresa, posebno kader v prokletih slovarjih ne zaleze iskane pomoči. Kdor ni k novinam za brašno prinesel trdnega jezikevega znanja, v zadregi jame po vseh kotih svoje glave pometati, kako bi to ali to rekel, a če poleg vsega truda ne izmête nič, zamíži ter sam skrotoviči besedo, kakor jo more. O tacih prilikah se naš jezik bogati s klasičnimi izrodki in izmenami, neznanimi prostemu ljudstvu, nemogočimi po jezikoslovnih zakonih. Pisatelj se na pr. spominja, da strassenpflaster (?) znači tlak, in ker v tem hipu krvavo potrebuje besede pflaster (verbum), hitro si jo ustvari: tlatiniti! Tega se nismo sami izmislili, to smo res čitali. A dovolj bodi rečeno, da tiste vrste pisatelji, ki se vsaj trudijo in bi radi prav povedali, ako bi mogli, še niso najslabeyši, ker najprvotnejša pravila jezikova za silo časi vendar znajo. — Še slabeyše imamo, celo take, da se jim o slovnici niti ne sanja, in torej pišo: „odbralši, za vratami itd.“ Vendar nam je vse to potrpeti in trobiti v rog občega mnenja, da to so možje, na ktere utegne biti narod ponosen! Te junake posebno vroč pot obliva, kaedr jim je treba kaj

ložiti od prejšnje vlade sprejete osnove postav, ki bi vrejale razmerje mej državo in cerkvijo? — Hohentwart se je skazal dobrega dialektikarja, ki nikdar ne pride v zadrego, ako hoče mnogo govoriti, a nič povedati, moža, ki svoje nasprotnike pozna, in jih pobija z njih lastnim orožjem. Gledé 1. vprašanje pravi Hohentwart, da nikakor ne more povedati, kdaj bode vlada mogla svoje predloge izdelati. O „principih“ so ministri složni, in se predlogi res že tudi izdelujejo, a v posameznostih je treba previdnosti, da se ne napravi kaka pomota. K 2. vprašanju odgovarja ministerski predsednik, da poslanska zbornica tudi prejšnje vlade ni podpirala, dasiravno je slednja direktne volitve naravnost bila postavila v svoj program: torej je tudi tukaj treba resnega predarka. Gledé 3. uprašanja trdi Hohentwart, da so predlogi že pripravljeni, a ne dodelani in da se o njih še ni sklepalo v ministerskem zboru. Ne da se torej čisto nič povedati, kdaj bodo gotovi, ker je mogoče, da se marsikaj spremeni. Herbst je čutil zaničevanje, ki tiči v tacem odgovoru, in si skuša pomagati, a zastonj. Herbst pravi, da ne more razumeti, kako je moglo poprej misterstvo oklicati, da je gledé volilne reforme že vse skleneno, zdaj pa ni od vlade nič izvediti; Hohentwart se odreže, da je vlada o principu do vseh posameznosti že enih misli, a da treba dobro premisliti izvršujoča določila, da ne bi princip pri izvrševanju škode trpel. Zýblikiewicz pri tej priliki naznanja, da se Galicija upira direktnim volitvam. Kuranda in zopet Herbst še ne moreta umeti, zakaj se vlada še premišlja o tako nujnem vprašanju. Hohentwart je tú Herbstu skoraj popolnem pobil, odgovarjaje, da se ministerstvo, v katerem je Herbst sedel, tudi ni moglo odločiti v zadevah direktnih volitev, tako tudi državni zbor ne, in da se nikakor ne more tirjati, da bi bilo že vse moglo odločiti ministerstvo, ki komaj 14 dni svoje službe opravlja.

Tako so se naprej pričkali. Finančni minister je razložil, da je vlada samo zato tirjala dvamesečno podaljšanje finančne postave, ker se je bilo isto tudi dovolilo prejšnji vladi, da sicer ni bistvenega razločka med eno- in dvamesečnim podaljšanjem, a da bi krajša doba vendar le motila administracijo. Herbst se še enkrat čuti prisiljenega spregovoriti in pravi, da bi bilo dvamesečno podaljšanje zaupnica vladi, da pa on zaupnice ne more dajati, na kar mu zopet Hohentwart prav zaničljivo odgovori, da vlada dvamesečnega podaljšanja ne smatra kot zaupnico, nego da je to tirjala samo iz poslovnih razlogov. Ustavoverneži so videli, da so v Hohentwartu našli moža, ki se ne dá tako s praznimi frazami v kozji rog ugnati, obesili so šobe in sklenili, da se naj dá dovoljenje po lanski finančni postavi davke pobirati le za mesec marc. Ta odborov sklep bode v zboru gotovo obveljal. Vlada se je imela

tu priliko prepričati, kaj ima od ustavovernežev pričakovati, in slednji — kaj oni od vlade.

Za kaj naj skrbi naša vlada v zadevah slovenskih ljudskih šol. *)

Iz Gorenjskega, januarja meseca [Izv. dop.]

Govori se nekaj časa sem že, da je vlada postala v šolskih rečeh našemu narodu pravičnejša. Ne dá se res tajiti, da se je naše šolstvo v ravno minulem času nekoliko na boljše obrnilo v narodnem oziru.**) Vendar pa še vedno kažejo nekatera vladina dejanja, da naj bi še dalje naše šolstvo bilo na prid nemški kulturi, namreč za izobraževanje in razširjevanje nemškega jezika med slovenskim ljudstvom. Te namere naše šolske vlade dunajske nam spričuje pridno izdavanje nemških slovnice za slovenske ljudske šole. Ni davno namreč, od kar so v založbi šolskih knjig v Beču prišle na svitlo: „Perva“, „Druga“ in „Tretja“ nemška slovnica za slovenske ljudske šole. Iz tega se vidi, kako je vlada skrbna za slovenske ljudske šole, toda ne v našem (narodnem) smislu, ampak v smislu in po volji naših nasprotnikov, nemškutarjev, katerim je edina naloga naših šol, podučevanje nemškega jezika. Ne moremo sicer reči, da ni tudi posamnim iz slovenskega ljudstva sem ter tje znanje tega jezika koristno, in da so po priznanji šolnikov na svitlo prišle knjige slabe; toda na ravnost povemo, da je nam vlada z izdavanjem treh knjig za nemški jezik v ljudskih šolah kaj malo ustregla. Za te učilnice bi zadostila le ena sama nemška slovnica in še to bi le toliko časa v teh šolah rabili, dokler se slovenščina v srednje šole ne vpelje kot učni jezik. Slovenci bi bili vladi gotovo hvaležnejši, ako bi bila ona s temi stroški, ki jih je imela za te knjige, postregla nam z drugimi slovenskimi bukvami, katerih za naše niže in više šole tako zelo potrebujemo in katerih nikakor na dan spraviti ne moremo. Omenjene nemške gramatike so namenjene ljudski šoli. Ali te obsegajo toliko tvarine, da bode učenec ves čas svojega šolanja v 4razredni ljudski šoli samo za učenje nemščine potreboval, ako bode hotel vso hrano tujo, ki se mu tle ponuja, do dobrega predaviti. Za materini jezik in za druge koristne nauke mu potem ne ostaja nič. Pri nas so še res žalostne in zamotane razmere; na eni strani vzhaja solnce, obetajoče boljše prihodnosti, a na drugi strani se prikazujejo zopet temni oblaki, ki pa niso polni dobrega, krepčalnega dežka, marveč hranijo v sebi škodujočo točo. —

*) Članek, še pred sedanjim ministerstvom pisan, bi utegnil zlasti zdaj biti na svojem mestu. Vredn.

**) Mogoče, da se je zboljšalo na Kranjskem — na slovenskem Štirskem gotovo ne. Vredn.

Iz Ljubljane, 22. feb. [Izv. dop.] Včeraj je odzvonilo mnogo čislaneu in priljubljenemu gospodu Pustu. Pogreb je bil jako slovesen in brezštevilni pogrebci so še denes polni istinite mačkine žalosti. Pripravljalo se je pa za pogreb na vse strani, zlasti bi bil pa korso imel biti jako sijajen, kajti škrbasta Laibacherica je trdila črno na belo, ka se udeležé „alle Equipagenbesitzer.“ Ali je res tako malo ljudi v Ljubljani, ki imajo konje in kočije, ali pa je časniki tako slabo podučen, resnica je vsakako, da se letošnjega „korso“ nihče udeležil ni. Sem pa tje so si ljudje prašili suknje z močnatimi zvalki, katerim se pravi ta dan „bonboni“ in vsega vkup se je menda drvilo 4 kočij okoli Zvezde. Kar se nam popoldne ni privoščilo, dobili smo v obilni meri na večer pri „Sokolovi“ maškeradi v čitalnici. Na lično izdelanih vstopnicah nas vabi milo obličje našega Dežmana k veselici

„Slava, norci, bodimo veseli!

Jutri operite se v pepeli!“

Slišali smo, da je bilo gospodu Dežmanu jako nevšeč, da se je celo jezil, da figurira v norčevi obleki na vstopnicah, pa naj se potolaži, nikdar še ni bilo tako hrepenenje po njem, kakor včeraj, vsakdo si ga je nabodel, ne izvzemši gospoda policijskega svetovalca Ahčina niti g. Dreohrja. Po okusno okinčanih stopnicah, pred katerimi je bila na človeško truplo nasajena volovska glava za vratarja, se je prišlo v za tako zabavo dostojno kinčano dvorano čitalnično, kjer je že ob 7. zvečer vse mrgolelo zanimivo oblečenih, več ali manj šegavih, sploh pa plesa in radosti željnih obiskovalcev. V kratkem so bili vsi prostori napolnjeni in šteló se je nad 400 oseb, med njimi pa gotovo vsaj 300 maskiranih in kostumiranih. Obleke so bile elegantne in dragocene, raznovrstnost velika, zabava splošna. Lepše maškerade baje še ni imela bela Ljubljana. Da ne govorimo o navadnih prikaznih tacih plesov, omenjamo le, da je nastopil med jako živahnimi in lepo plesanimi plesi celi pruski „Generalstab“. Olle Willem v eni roki brevir, v drugi pa sklenico s žganjem, na strani trilasni Bismark, za njima pa oba kaj fino opravljena princa in obilno spremljevalcev, vmes zastopniki „feuerscheu“, z vsemi simboli svojega poslovanja, namreč, prepasani klobasicami in drdraje samotež voziček s sodčekom piva, hrvatski godci z gajdami, Valenštajnov ostrog broječ nad 30 oseb, gibčni in živahni harlekini, dimnikar s strguljo, opica, i. t. d. Posebno lepe maske so bile Ingomar, sin divjine, rimski vojak, več á la rococo oblečenih, najbolj razgovorna in zabavna pa šegava prodajalka šopkov. Ob desetih je bil veliki obhod, kateri je s tem končal, da je Valenštajn s svojimi ljudmi spodil kraljevega hinavca iz

preložiti iz nemščine. Vroč pot jih obliva? To ni bila prava beseda. Genijalen človek si zna povsod pomagati, ker sicer bi ne bil genijalen, a še posebno, kader prelaga iz nemškega jezika, po katerem edinem se je misliti navadil. Ako ima torej pred saboj nemške besede: „der Laibacher Magistrat er geht sich in Beschlüssen“, brzo je gotov in zapiše: ljubljanski magistrat se spreha ja o sklepih visoke politike.“ Tudi to je bilo res čitati, celo dvakrat v slovenskih novinah razglašene staroslavnosti, in sicer že letos. Tako se v jezik zakoté konstrukcije, ki človeku lase po konci dvigajo, zakoté se besede barbarskih lic, ki imajo časi pol obleke slavenske, pol tuje, kakor so nekđaj imeli zaprti hudočelci, n. pr. urad nija, sod nija, last nija, preku cija, zaumen (begriff), zavarovanje, odškodovanje“ itd. itd. Kajti ktera stvar je lažja na zemlji nego besede kovati? In kdo mej Slovenci tega ne umeje? Če se ni učil nobene druge stvari, besede kovati vendar zna, ker tega se ni treba učiti, kakor trdi obče mnenje slovensko, in kar trdi obče mnenje, to je menda vsaj res! Vox populi vox dei. Koliko jezikoslovnih strahov je zvaril že prvi slovenski ničevdec, pater Marko, in koliko za njim pokojni Medved, ki je „stans pede in uno“ iz sebe izmetal, ako je bilo treba, dve sto slovenskih besed! In teh dveh mož popake se širijo še zdaj po naših slovarjih, kateri imajo baš tega

radi mej učenim svetom tako malo vero, ker se nikoli ne more za trdno vedeti, kaj je v njih izmišljeno, kaj je res. Nekoliko teh pokvar je po knjigah in novinah zalezlo celo v narod, kateri jih zdaj tu ter tam vsaj že umeje, ako jih sam ne rabi; nekoliko jih je prešlo v druga slavenska narečja, posebno mej Hrvatse. Za izgled povedimo samo tri, vse Markove. Slavni Marko je slišal, da se Lilienberg po slovenski imenuje: librska, librska, limbrska, limbarska gora, kar je vse pokvarjeno iz nemške besede, ter naglo je sodil: če se Lilienberg imenuje limbarska gora, torej se Lilio po slovenski imenuje: limbar! Έύρηκα! In to besedo ima tudi v slovarji, od koder je prišla po cerkvi, po molitvenih knjigah ter po novinah mej kmete in celo v Iljado, kjer se boginja Hera imenuje limbaroramna, die lilienarmige (Voss), po grški λευκώλενος, kar je: belih lahtij, ker slovenska beseda rama ne znači arm. Druga taka je burvž, Polarstern. Zvedel je Marko namreč, da Gorenjci po nekod res, in to še zdaj, ur s a m a i o r imenujejo: burenska kola, kar je zopet iz nemškega: Fuhrmannswagen, kakor ima tudi Gutsman besedo: burati, poleg: furati, Fuhrmann sein. A Marko je tako sodil: ta beseda nosi v deblu: burjo, ker to zvezdo vidimo na severji, in zategadelj je iz te nemške besede zveržil

drugi zvezdi ime: burvž, ki je prišlo pozneje v Vodnikove pesmi, od koder celo mej prosti narod; vsaj Moravčanom ta beseda ni neznana, kakor se mi je pripovedovalo. A venec mej vsemi nosi: režimbaba, Mutterkraut, matricaria. Če tudi ni iz Marka do zdaj še prišla v naše slovstvo, vendar so se nekteri tako zagledali vanjo, da vse, kar je grdega in ostudnega, debelo žabo itd., imenujejo režimbaba, prisezaje, kolikokrat so to lepo besedo slišali tudi mej prostim narodom. A kako se nam je porodila krasna režimbaba? To se je tako godilo: Marko je pri svojem delu pregledoval razne slavenske slovarje, tudi češke, v kterih je videl: Ržimbaba f. Mutterkraut, matricaria, kar denašnji Čehi pišó: řimbaba, in to upravo znači: die römische Frau, kakor je po srbski: rimpapa, der römische papst; a Marko je dejal: kakor v besedah: krk, prst, smrt itd., enako je tudi tukaj mej r in ž izpuščen samoglasnik e, ktereja je Slovincem treba vtekniti, in iz řimbabe je bila režimbaba!

Morebiti nas utegne kdo vprašati, čemu vse to pripovedujemo? To pripovedujemo zategadelj, da bi se videlo, kako staro je že mej Slovenci jezikoslovno sleparstvo, kako stara je grda razvada, jezik brezozirno kvariti, brez najmanjšega uka, brez najmanjšega znanja kovati besede, kader jih je treba in

dvorane, kar je nekterim paglavcem dalo povod, drugi dan po Ljubljani trditi, da je bil v čitalnici nemir, celo pretep. Baje je tako trdil mladi Maurer. Ni čuda, saj se mu še mleko za zobmi drži — in taki ljudje vse po svojem kopitu merijo. Preobširno bi bilo, da bi hoteli vse na tanko popisovati, zadostuje naj, ako smelo trdimo, da je bila veselica dovršena, da se je bo vsakdo z veseljem spominjal ter da je prekosila vse dosedajne veselice te baže. Ženski spol je bil izvrstno zastopan, mikavnih prikazen, zapeljivih lic prav obilo, da bi človek gledaje jih prišel na zadnje vsakako do preverjenja, ka je na svetu vendar le lepo. Pogrešali smo edino le več slavenskih oblek, ktere bi pri takih prilikah bolje rabile, nego že povsod udomačene tuje. Trebalo bi še da, kakor je navada pri vsakem takem dopisu, konečno izrekamo zahvalo odboru in po imenu vsem drugim, ki so kaj pripomogli in aranžirali. Pa ker bi bilo imen premnogo in ker bi utegnili koga izpustiti ali biti prepravični, kar bi se tolmačilo za pristransko, naj bode vsakemu najboljša pohvala — v resnici sijajni vspeh.

Iz Trbovlj, 24. febr. [Izv. dop.] Že pri zadnjih volitvah za deželni zbor so pokazali Trbovljci svojo nezrelost: vsi štirje iz Trbovlj poslani možje so volili v Celji protinarodne kandidate; ravno tako so tudi zdaj v občinski zbor izvolili razun enega, vse nasprotnike. Razvidno je toraj iz tega, da v Trbovljah se ni še izbudila narodna zavest, in da bo še mnogo dela potreba, predno bodo Trbovljci z narodno stranko postopali. Ali kdo bo delal, to je vprašanje; imamo moze, kateri pri vsaki priliki trdijo, da so Slovenci, da tudi vsaki teden enkrat slovenski časopisberejo, ali s tem je malo storjenega. Ako pogledamo kam drugam, vidimo da se veči del povsod nekaj za narodno reč stori, le tukaj pri nas celo nič. Da ne bi pa naši sosedje pri sv. Jakobu v Dolu mislili, da so oni kaj delavnejši, moram jim tudi tukaj javno izreči, da so oni le toliko bolji od nas, da so si v občinski zbor narodnjake izvolili, pa to le zarad tega, ker nimajo toliko tiste škodljive zeli med sabo, ktere imamo Trbovljci čez glavo — a v delavnosti smo si enaki.

Možje trbovljski in doljski! ako Vam je kaj za narod, ako ljubite svojo zatirano domovino, sporazumite se; ali bi ne bilo mogoče, da bi z združenimi močmi osnovali si kako narodno društvo; če že drugzega ne, saj kako bralno društvo, bote videli, kako bodo z veseljem kmetje segali po knjigah in časopisih — kak vspeh bo to imelo, prepričali se bote sami v kratkem času. Torej pogumno na delo!

kader jih ni treba, ker često se mej narodom imena res nahajajo tudi takim stvarjem, katerim jih nevedni pisatelj sam nareja. Pater Marko je prvi prijel gosli v roko, in večina slovenskih pisateljev po njegovi glasbi, kakor bi jim godel sam sveti Kurent, še zdaj pleše ter misli, da prav dela. Jasno se nam torej odkriva, da smo imeli in imamo še zdaj Tersitov mnogo več od Agamemnonov, ter da se Tersitom tudi raje in bolj veruje, ker lažji nauk oznanjajo. Kaj je namreč prijetnejšega od tega: nič se ne učiti a vendar ne samo vse znati nego tudi celo drugim stati za sijajen izgled narodne izobraženosti! Nedostojnost in dušna lenoba v pisavi mej nami že tako daleč seza, da se navadno posmehujejo tistemu, kdor je tako neumen, da si prizadeva svojim mislim tudi primerno oblačilo podati. „Čemu ta potrata? Jedro je več od lupine!“ To je navadni odgovor, ako se komu očita robata, nepravilna pisava. — Niti mi ne tajimo, da je res jedro več od lupine; ali vsaka stvar ima svojo mero, svojo mejo, in ta prigovor jo ima tudi, posebno kadar se rabi samo lenobi za ščit, kakor se ž njim pri nas dela.

Ako smo poprej grajali novinarje, katerim je največ treba hitro pisati, koliko večje graje so torej vredni tisti, kateri knjige po časi gradé, če poleg vsega tega na obliko, na čisto in lepo besedo nič ne gledajo! A največja graja po pravici zadeva pesnike, ki jim je v prvi vrsti nalog, jezik blažiti in gladiti, ako tudi njim nič ni do pisave, nič do blagoglasja, s kratka nič do oblike, brez ktere pesem, naj si ima sicer najizvrstnejši misli, vendar nikakor ne more biti lepa. K.

Politični razgled.

Gosposka zbornica je začela svoje zborovanje. Minister Hohenwart je predstavil Schmerlinga kot predsednika. Schmerling je pri tej priliki govoril dolg govor, s katerim so ustavoverneži jako zadovoljni, in ktereга imenujejo manifestacijo za ustavo. Schmerling obeta, da bode vse besedovanje popolnem nepristransko vodil. Oziraje se na osodepolne dogodjaje zunanje politike izreka upanje, da se bode v kratkem sklenil mir. Spominjaje na delegacije si Schmerling obeta, da bode avstrijsko ljudstvo rado vse to mnogo žrtvovalo, kar so mu delegacije naložile, ker mora vsakdo sprevideti, da more država le onda ohraniti svojo neodvisnost, ako ima tudi dostojne moči, da jo brani. Notranji položaj se ni zboljšal, v marsikterih deželah so narodi še otrpni proti ustavi, ker ne sprevidajo, da more deželna avtonomija razcvetati se le pod državno obrambo. Schmerling se zopet potegne za centralizem in ošteje federalizem. On obžaluje, da še ni prodrla avstrijska zavest. Novo ministerstvo hoče gosposka zbornica spremljati z najboljšo željo, da bi ono moglo dovršiti svojo težavno nalogo. Sicer pa da je znano mišljenje te zbornice, ki se je vselej potegovala za ustavo, kar naj stori tudi vlada; da je gosposka zbornica sicer pripravljena to ustavo tu pa tam sprejeti, da pa ne bode nikdar hotela dopuščati, ka bi se deželna avtonomija pomnožala in tako država slabila. Ako bode vlada si osvojila načela gosposke zbornice, potem se bode pokazalo ono soglasje, ktereга si vlada želi. — Za Schmerlingom se oglasi minister Hohenwart. Sklicevaje se na to, kar je že drugje govoril in razglasil o ministerskem programu, trdi, da hoče vlada zopet sploslovati notranji mir; vlada hoče trdo stati na ustavnih tleh, z ustavno pomočjo si pridobiti tisto moč, ktero mora vsaka vlada imeti, a tudi spoštovati želje in posameznosti vseh dežel v državi; vlada hoče v imenu avstrijskega imena apelirati na vse stranke in vsem, ki se bodo Avstrije oklepali, to dati, kar jim je do zdaj pristranska strast odrekala. — Ministrov govor se je precej hladno sprejel in seja hitro končala.

V odboru za posvetovanje o dovoljenji rekrutov za leto 1871 je Rechbauer vlado interpeliral zarad zunanje politike avstrijske. Hohenwart je izrekel, da se on popolnem slaga s sedanjo zunanjo politiko, in da on bistveno sam želi, ka bi naša država ostala v najboljših odnošajih napram novemu nemškemu carstvu. Odbor je sklenil od vlade tirjati, naj predloži dotične sklepe deželnega zbora tirolskega in tirolsko deželno brambovsko postavo, ki jo je krona pod Potockijevem ministerstvom potrdila.

„Zukunft“ prinaša uveden članek sijajno izpod peresa enega kranjskih poslancev, ki razlaga, da mora slovenska politika biti politika oportunistva. To je tudi res bila politika dosedanjih kranjskih poslancev. Kaj so ž njo dosegli, povedal je dr. Toman v predzadnjem deželnem zboru: „Facit našega delovanja je nič!“ Tudi pisatelj omenjenega članka je nesrečen s svojim dokazovanjem, kajti o politiki oportunistva mora sam priznati: „V 10 letih se je pošteno za Avstrijo čuteča stranka trikrat motila; Avstrija je slavila Schmerlinga kot državnika, ko je oktobersko diplomu popačil v februarško pokveko; veselo je pozdravljala Belkredija, ko je narodom odprl „svobodno pot“; Potockeга je sprejemala s zaupanjem, ko je obetal, da bode trpkosti duvalizma omehčal s spravo in pravičnostjo. In kam smo prišli z vsem tem svojim zaupanjem?“ In to goljufano zaupanje je bila ravno tista oportuniteta, ki se zdaj z nova priporoča v „Zuk.“ Poslanski pisatelj v „Zuk.“ misli, da bi vlada Kranjcem zadostila, ako spolni kranjske deželne želje in potrdi sklepe kranjskega deželnega zbora. „Magna charta“ kranjskega deželnega zbora je zadnja adresa, in ta tirja in izreka mnogo več. Ali bomo zopet iz oportunitete hodili rakovo pot? — da se po novih bridkih skušnjah zopet prepričamo, ka se je zopet goljufalo naše zaupanje, ka je zopet na kant prišla politika oportunitete! Slovenski narod ne more več priti mnogokrat v take položaje, sicer pride sam na kant in boben.

Dnajska „Zukunft“ vabi vso državo pravno opozicijo, naj bi se sešla na Dunaji k dogovorom, kaj jej je storiti. Oportunski list sam pravi, da je trenotek jako važen in da zdaj ni ničesar več zgubljeni, češ da treba vse federalistične zlasti narodne elemente brez odlašanja zbrati k kompaktnemu sodelovanju, ako nočejo, da bi zdajšnje spremembe ne ostale brez koristi. Tudi nam se hoče dozdevati — in to že davno — da je treba delati, a ne samo oportunitete pridigovati in se uklanjati motljivim vetričem.

Nemške dunajske novine so še vedno polne žolča in pišejo v necem tolovajskem stilu, kakoršen je bil pri vseh napakah teh listov do zdaj vendar v Avstriji neslišan — izven Zagreba.

Česki listi hoté zmerom manj vedeti in slišati o ministerskem programu. Česki narod o državnem zboru noče nič čuti in se ne bo nikdar podal na politično pot, na ktero ga ministerstvo vabi. Niti tega bi ne hoteli Čehi storiti, da bi v deželnem zboru sestavili tirjatve českega državnega prava in potem to delo izročili državnemu zboru, kajti s tem korakom bi se Čehi na en mahljaj odpovedali vsej politični samostojnosti, in ko bi državni zbor Čehom tudi vse dovolil, ne sprejeli bi tudi tega ne, ker bi potem svojo samostojnost dobili iz milosti, a ne vsled svojega prava.

Poljski poslanci do zdaj v odborih podpirajo novo ministerstvo, kar vzbuja jezo Nemcev, ki zdaj zopet svetujejo Galicijo čem preje tem bolje izpustiti iz cislajtanske veze.

Nemški cesar je z lastnoročnim pismom naznanil avstrijskemu, da si je prisvojil pridevek nemškega cesarja. Vilhelmov poslanec je bil na Dunaji jako prijazno sprejet in zdaj se bere, da bode na s cesar lastnoročno odgovarjal in da je njegovo pismo že v Berlinu napovedano.

Na Francoz kem zdaj v največem redu tekó dogovori o pogojih prihodnjega mira. Začasno pomirje je podaljšano do 26 t. m. o polnoči. Po versailleskih telegramih je pomirje v glavnih točkah toliko kakor dogovorjeno; tako sta se tudi Bismark in Thiers dogovorila, da bodo Prusi slovesno marširali v Pariz, kar se bo brzkone že prihodnjo nedeljo zgodilo. O pogojih samih se zdaj še vse le ugiblje, celo odborom francoskega zastopništva se do zdaj še niso naznanili.

Londonska konferencija je službeno svoje zborovanje za toliko časa ustavila, dokler ne pošlje novo ustanovljena francoska vlada svojega zastopnika. Med tem se vendar posamezni zastopniki bolj zasebno dogovarjajo.

Razne stvari.

* (Imenovanje.) Nekdanji ogerski, zdaj profesor na nemški gimnaziji v Bernu dr. Filip Ambrož Schmidt je imenovan za profesorja na c. kr. gimnaziji v Celji. Mi smo o novem profesorji celjskem pozvedali, a do zdaj nič zvedeli — dokaz, da med Slovenci nima imena in znanja — in to je pomenljivo dovolj za načela sedanjega ministerstva nauki.

* (Petnajsta slovenska predstava) dram. društva v gledališči bo v nedeljo 26. februarja. Igrala se bode nova veseloigra „Telegram“ in resna spevoigra „Pred lovsko hišo“ poleg českega poslovenjena, v kateri ima posebno moški pevski zbor hvaležno in lepo nalogo. Med obema igrama bode še kaka krajša vloga.

* (Izpred sodnije.) Te dni se je pri c. kr. okrožni sodnji v Celji pod predsedstvom g. Pesariča konečno obravnavalo proti kmetskemu sinu Francu Kaspretu iz Lesična, okraja kozijanskega, ki je bil tožen, da je 16. avgusta preteklega leta ubil svojega lastnega očeta. Obtoženec je bil zločina moritve nekrivega spoznan, pač pa obsojen zarad zločina ubojstva v težko 12letno ječo; namesto železa bi se moral obsojeni vsak mesec enkrat postiti in zapreti v temno sobico. Obtoženec se je pritožil proti vsej razsodbi. Zagovarjal ga je odvetnik g. dr. Šurbi.

* (Kažipot po Ljubljani.) Kakor čujemo iz gotovega vira, pripravlja se pod tem naslovom za tisek mala knjižica, v ktereј bodo imenovani vsi na-

rodni trgovci, krčmarji, kavarnarji, obrtniki, rokodelci itd. Ta knjižica bo ustrezala davni potrebi, vsakdo, kdor obišče Ljubljano, jo do sedaj pogreša in kupuje masikaj pri kakem zagriznem nemčurju. Tako pa sebo naroda denar vodil zopet v narodne kroge ter dokazalo, da kolikor toliko tudi kapitala imamo.

P. (Ženska pobožnost v Ameriki.) Ameriški list „N. Y. Handelszeitg.“ piše: „Da naše lepe bralke v Evropi zvedó, kako pobožne so njih sestrice v severni Ameriki, jim moramo povedati, da v St. Louis-u je na cerkvenih vratih nabit ta-le napis: Gospe in gospice se uljudno prosijo, da bi med pridigo — orehov ne trle! — Mi sicer vemo, da Evine hčerke v Evropi cerkev tudi rade za kak — rendez-vous porabijo, ali tako brezbožne pa vendar še niso, da bi z orehi častitega pridigarja motile.

P. (Na Pariz) so Prusi 3 tedne z največimi kanonami streljali in vendar ne take nesreče napravili, kakor se je v začetku mislilo. Ubili so namreč samo 107, in ranili samo 276 privatnih ljudi.

* (Nov namestnik za Trst in Primorje) je zdaj imenovan, in sicer je na to jako važno mesto poklican sekijski predstojnik v kupčijskem ministerstvu g. Sisinio baron Pretis-Cagnodo. Nočemo še za denes izrekati nobene sodbe o tej volitvi, toda dozdevati se nam hoče, da Slovenci nimajo ravno velikih razlogov novemu ministerstvu hvalo dajati zaradi novega tržaškega namestnika. Ex uno discite omnes!

x+y. („Soča“) bo imela prihodnji četrtek 23. dne t. m. pri „zlati zvezdi“ občni zbor. Program bi bil dovolj zanimiv, ako ne bi prišle nekatere točke tako pozno. Na dnevni red so djane te-le stvari: „Ljubljanski program“; izjava o pojasnilnem pismu laških deželnih poslancev; ustanovljenje časnika; volitev enega odbornika.

* (G. Schönwetter) je neki od c. kr. namestnike v Gradcu dobil poduk, da celjski glavar krivo tolmači narodno ravnopravnost, ako misli, da sme na slovenske vloge nemški odgovarjati. G. Schönwetterju se je zaukazalo, da mora on kot okrajni glavar na siovenske vloge slovenski odgovarjati in da če hoče za svojo osebo imeti kaj ravnopravnosti, da naj si je išče izvenuradno in ne na škodo slovenskemu ljudstvu in obstoječim postavam.

Glasovi izmed občinstva.

(Za zadržaj in obliko tega predela ne prejemamo nobene odgovornosti.)

Iz ajdovskega okraja, 9. svečana.

Naš občespoštovani in celemu okraju jako priljubljeni gospod Anton Rebek, doseđanji kontrolor c. k. ajdovske davkarije je v tugo vsih okrajčanov v istrski Novigrad prestavljen. S potrjim srcem obžalujemo izgubo vrlega moža. Njegove lepe lastnosti, ktere smo pri njegovih prednikih zelo pogrešali, nam bodo dolgo dolgo v spominu, kajti njegova priljudnost, pravičnost, odkritosrčnost so nam značile moža, kteremu nepokvarjeno srce v prsih bije. Kar se pa narodnosti tiče, moram javno izreči, da je on prvi ajdovske davkarije, kteri ni maral za postavo le na papirji, kakor se, žalibog! drugod godí, ampak v dejanji, namreč slovensko uradovanje in dopisovanje mu je bila sveta reč.

Novigradčanje! sprejmite z radostjo vrlega moža med se, kakor ga mi z žalostjo izgubimo, dokler ga nam vlada o priložnosti spet ne povrne!

Okrajčan.

Prosimo pozor!

Že mnogo let skušen najboljši pripomoček za kašelj, hripavost in suha usta pri govorjenji, je gumi s sladkorjem. Iz tega narejene gumi-bonbone, škatljico za 20 kr. prodaja (5)

F. Kolletnig v Mariboru.

T. Rochel & Comp. v Gradcu.

Služba podučitelja

se stanovitno oddaja za ljudsko šolo na Vranskem z letnim dohodkom od 300 gld.

Naj se za to službo prošila s potrebnimi prilogami in z dokazom, da prosilec slovenski zna, najdalje

do 18. marca 1871 krajnemu šolskemu svetu na Vranskem pošljejo.

Od okrajnega šolskega sveta

na Vranskem, 4. februarja 1871.

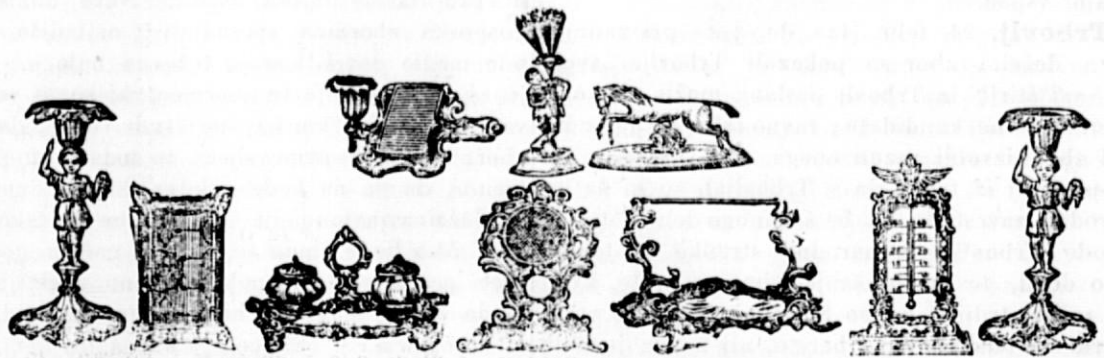
Predsednik: Schönwetter. m. p.

Dobro došla!

Narodno-gospodarski duh časa pozdravlja kupčijsko hišo

TRAUGOTT-A FEITEL-A

na Dunaji, verlängerte Kärntnerstrasse 57, Kärntnerring Nr. 2.

Posebno priporočljiva je ta iz najboljšega masivnega dunajskega bronza izdelana garnitura za pisne mize, vsled risov sestavljena iz 10 kosov, samo za tri f.; francoska garnitura f. 5; s cizeliranimi in pozlačenimi robovi f. 12; posamezni kosi po 20 kr. do f. 1.

Najlepše stvari iz litega bronza: Par miznih svečnikov kr. 80, f. 1.30, 1.80, 2, 2.50, 3; detto dvoročen par f. 3.50, 4. Ročni svečniki 20, 30, 45, 50, 60 kr., detto z netilom 30 kr.; pepelnik v mnogih licih 20, 30, 40, 50 kr. Držaj za ure 30, 55, 65, 80 kr. Držaj za cigare z netilom f. 1, 1.50. — 1 hranilnica 25, 30 kr.; detto velika 90 kr., 1 gorkomer za sobe 80 kr., f. 1.20, 160. Teža za pisma v figurah in živalih 35, 50 kr., f. 1. Peresni ročnik 25, 50, 60 kr., f. 1. Tintnik 35, 45, 80, 90 kr. detto velik s peresnim ročnikom f. 1.50, 2.

30 kr. kineško-srebrna žličica, garantirana.	30 kr. nežno pozlačen medaljon za fotografije.	8 kr. mjilo v obliki sadja, vsakojako, brezkeve, jabelka, kumare itd.
60 kr. kineško-srebrna žlica, garant.	5 kr. dekliški lovec, velika burka.	50 kr. mjilo v obliki sadja v elegantnih korbicah, večje sorte 90 f. 1, 1.20.
90 kr. kineško-srebrne vilice in nož, angleška klinja.	5 kr. listnica, veča kr. 8, 10.	f. 2. Anglež na samokotu, isto z uro.
f. 8. album z muzike, igra 2 igri.	30 kr. pozlačen bronsast rob, zlat obrezek: listnica z olovko, elegantna juftovina.	20 kr. lepo pisana kositarjeva skudelica, večje po kr. 30, 40, 50.
10 kr. lakiran pas.	f. 1.20 lipuer-service za 6 oseb.	80 kr. lepo toaletno zrcalo s zapirljivo miznico.
35 kr. usnjat pas, močan.	10 kr. kalendar za na steno.	f. 2. isto napolnjeno z mjiplom in vonjavo.
3 kr. praktična mašina za vtikanje niti.	8 kr. centimeter.	8 kr. fino jeklena veriga za ure.
10 kr. pletna korbica iz srebr. drata.	2 kr. knjižica papirja za smodke.	15 kr. fina jeklena verižica.
8 kr. igra otročjih kvart.	4 kr. strgulja za jezik.	35 kr. fina verižica z jeklenimi koraldami.
20 kr. pakfonasta žlica.	8 kr. pila za nohte, jeklena.	65 kr. 100 angleških pismenih papirjev s gumiranimi ovitki.
10 kr. pakfonasta žličica.	10 kr. verižica za škarje.	8 kr. fino zobna pasta.
80 kr. pakfonasta velika žlica za juho.	35 kr. kleščice za orehe.	10 kr. fino zobna krtača.
40 kr. pakfonasta velika žlica za mleko.	8 kr. pošet.	8 kr. ostrivec za olovke.
40 kr. pakfonast razsipavec za poper.	10 kr. škatlica jeklenih peres.	10 kr. angležke škarje, večje 18, 20 kr.
60 kr. pakfonast razsipavec za sladkor.	25 kr. ročni svečnik, masivna bronza.	3 kr. zapetnik za rokovice.
f. 1.20 čedna pisna mapa.	20 kr. nožni bruz iz poroznega oglja.	4 kr. novozlata gumba za bele zavratkinke.
f. 1.90 taka z pisnim orodjem.	15 kr. električen brisač za lampe, prav praktičen.	30 kr. žalostinski kinč.
5 kr. ducent peresnih ročnikov.	10 kr. fina škarje za šlinganje.	5 kr. krasen umeten ogenj v sobi, veči 10, 15 kr.
10 kr. glavni urni ključ za vsako uro.	60 kr. čeden usnjat ettui, za šivanje napolnjen.	30 kr. čarobna iglena škatlica, z iglami napolnjena.
60 kr. polna toaletna kasetna, veča f. 1, 1.50.	90 kr. risavno orodje, večje f. 1.20, 1.50, 2.	35 kr. burkast prstan škropnik.
f. 1.80 šah s kostenimi figurami.	45 kr. pozlačena šivna blazina privrtljiva.	20 kr. fino svilnat gosposk zavratnik, najfineji 30, 40 kr.
15 kr. rešta sekanih koravd, pravih.	60 kr. usnjata gosposka torbica, veča kr. 70, 90, f. 1.20.	25 kr. Wertheimova hranilnica.
f. 1 lepa zapirljiva šatula za rokovice in šiv, iz palisandra.	85 kr. globus za učence s podnožjem.	4 kr. lepo rezljan okvir za fotografije.
15 kr. par manšetnih gumb novozlatih.	40 kr. novozlata broša in uhani!	40 kr. fino portemonnaie, z bronsastim robom, še elegantnejši 50, 60, 80 kr.
30 kr. cela garnitura šmizetnih in manšetnih gumb, novozlatih.	50 kr. morsko-penasta cev s fotografijo	20 kr. kovana možnjica za cigaretni tabak z usnjem preoblečena.
80 kr. pozlačena napestnica, eleg. f. 1, 1.50.	5 kr. anglešk ščipavec za cigare.	80 kr. Netilo z lunto.
45 kr. pozlačena broša za fotografijo.	f. 1. nož, 6 klinj žlvedinoplatičen.	20 kr. par otročjih hlačnikov.
90 kr. iz granata broša in uhani.	50 kr. angležka juftinska možnjica usnje-podšita.	30 kr. par za odrastle, najfineji 40, 50 kr.
10 kr. elegantna igla za gosposke zavratnike, najfineje kr. 25, 30.	35 kr. otročja ura z bilom.	65 kr. natanko regulirana vremenska ura.
25 kr. pušpanove vilice in žlica za salato.	50 kr. jako zanimiva družbinska igra veča in zanimivejša kr. 60, 80, f. 1—4.	
10 kr. gosposk zavratnik v barvah.	8 kr. lep karton pečatnega vozka.	
f. 2.50 punca, ki kriči papa in mama, veča 3 f.	f. 1.20 prava morskopenasta pipa z jantarjevo cevjo, turška.	
10 kr. 100 pravih angleških šivanjk.	3 kr. kos gliserinskega mjila.	
10 kr. karton iglic za pletenje.		
40 kr. gosposka veriga novozlata.		

(12)

Proti poštnemu povzetju se hitro pošilja po pošti.

Slawisches Verschickungsgeschäft und Waarenhaus Traugott Feitel, in Wien, Kärnterring 2, Kärntnerstrasse 57.